

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 54.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, s' donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 26 JUNI.

Iedereen heeft zich een groot gedacht gevormd over de wonderen; welke moesten voortspruiten uit het vriendschapsverbond der drie keizers, te Gastein gesloten tusschen keizer Wilhelm van Pruisen, keizer Frans Jozef van Oostenrijk en keizer Alexander van Rusland.

Daardoor werd de oorlog bijna gerangschikt tusschen de onmogelijke dingen, en de landen welke door de drie soevereinen geregeerd worden, moesten dagelijks sterker worden.

Ongeukkig heeft dit driemanschap sedert eenigen tijd bij het algemeen veel van zijne waarde verloren. De geruchten van oorlog kwamen bewijzen, dat dit verbond zoo vredeverzekerd niet was, als wel gedacht werd. Ook na die oorlogzuchtige opflukking wordt het langer bestaan van het verbond der keizers sterk betwist, door de dagbladen zelfs wordt er gezegd dat het verbond geheel gebroken is.

Rusland heeft er zich van losgemaakt en de *Colos*, een russisch dagblad dat voor officieuse doorgaat, vraagt in een welbedeneerd artikel een bondgenootschap tusschen Engeland en Rusland.

Wat er nu van dit laatste verbond ook zij, eene zaak is altijd zeker, namelijk dat Rusland in werkelijkheid heeft opgehouden gemeene zaak te maken met Duitschland.

Het is niet minder bewezen dat er eene machtige partij in Duitschland bestaat, welke niets anders beoogt dan de gedurige verzwakking van Frankrijk. Rusland kan dit inzicht geenszins goedkeuren, vooreerst omdat het russisch volk de Franschen genegen is en de Duitschers niet erg bemint, en ook omdat het den Czar niet zou bevallen de macht van zijnen naasten geheel zonder tegenwicht te zien.

Zoolang de toestand in Europa blijft zooals hij nu is, zal de invloed van Rusland zeer groot zijn, want Frankrijk en Duitschland zullen alle mogelijke toegevingen doen, om zijne vriendschap te winnen.

Hieruit is licht op te maken dat keizer Alexander zich al langs om meer zal los werken van lastige bondgenootschappen, en dat het Duitschland in het onzekere zal laten over zijne toekomstige politiek.

Wat den invloed van Oostenrijk in het driemanschap betrof, daarover heeft Duitschland nooit een groot gedacht gehad en het zal dus vrij onverschillig zijn welke indruk het ophouden van het bondgenootschap van Weenen gemaakt heeft. Oostenrijk kan wel den schijn van een vriendschappelijke omgang met Duitschland aannemen, maar het zal aan prins von Bismarck nooit Sadowa geven, terwijl het bovendien in gedurige vrees verkeert, om zijne beste provincie door Duitschland te zien opslurpen.

Er zal dus in wezenlijkheid niemand iets bij de vriendschapsbreuk verliezen dan wel Duitschland; want Oostenrijk blijft wat het vroeger was, dat is een geheime vijand van Duitschland, en Rusland kan niets dan winnen bij de dubbele aanbiedingen welke hetzelfde gelijktijdig zullen gedaan worden door Duitschland en Frankrijk.

De kwade trouw is eene gekende eigenschap der liberale papieren; nu dalen ze schier af tot die walgelijke producten, zooals de *Nuit de St-Cloud*

en andere boeken, die slechts door eene dubbelzinnige wereld gelezen, en door de openbare veiligheid nagezien worden.

Dezer dagen bevatte de *Précurseur* een artikel in dien zin, tegen eene der schoonste en zuiverste glories van onze eeuw, tegen Pius IX, alsmede tegen kardinaal Antonelli.

De delgige *Précurseur* vertelt liefdehistories van... den Paus!....

Het walgt ons, hier verder in te treden.

Pius IX was altijd, zeggen wij, de zuiverste der glories; de tegenpartij zelf moest den hoed voor den H. Vader afnemen; maar ziet! Pius IX is te sterk, laat zich niet gemakkelijk neder slaan. Daarbij leeft te lang, en alles duidt aan, dat hij, zooals men gehoopt had, de laatste Paus nog niet zijn zal.

Indien men zou wat schandaal op hem maken kon? Indien men de zuiverheid zijner glorie wat kon verdooven? Dat is een zoo gemakkelijk wapen!

Niets gemakkelijker dan hem zoo wat verdachte liefdehistories aan te wijzen! De aantijging, dat Pius IX een vrijmetselaar was, wordt door niemand meer geloofd; maar dat hij een avonturier is geweest in zijne jeugd, dat zal men hechtelijk aannemen!

Laat ons hem afschilderen, zooals wij zelven geweest zijn, of nog wenschen te zijn!

Het recept is niet slecht gevonden. De *Précurseur* heeft dan ook uit Berlijn, het land der Bismarck's, een artikel ontvangen, dat deze aanranding in de liberale Belgische pers brengen zal.

Tot nu toe was van dat alles niets gekend; maar te Berlijn is men zoo vindingrijk, en al heeft men geene bewijzen, dan toch is het artikel zoo gemaakt, dat sommigen zullen zeggen: «Ja, 'k kan toch mogelijk zijn.»

Te Rome zal men die nieuwe lafheid verachten, en men zal gelijk hebben; maar toch is Voltaire's voorschrift altijd waar: «Lastert, lastert maar, er blijft altijd iets van over.»

En die partij noemt zich de *parti des honnêtes gens*....

Stads- & provincie nieuws.

Tongeren, 25 juni 1875.

Mijnheer de Postrijder,

Er is aliewil een zekere iemand die in den *Tongenaar* den naam aanneemt van *den ouden Tongenaar*. Ik geloof wel dat er in den tongerschen wereld geen redelijk schepsel Gods op twee beenen loopt, onnoozel genoeg om te denken dat die medewerker van het stadhuiskladje de ware oude Tongenaar is die sedert twintig jaren den *Postrijder* helpt aan een stoeten.

Die oude Tongenaar van het stadhuiskladje draagt een valsche neus. Neen, manlief, zij die zich van plezier de handen vrijen als eene processie uit een geslagen wordt, zij die met de vrijdenkerij samenspannen om priester en godsdienst te bevechten, dat zijn geene oude tongersche herten. Dat zijn ofwel vreemde landloopers, ofwel verasterde zonen in wier hart de ware tongersche inborst bedorven is door de aanraking van vreemd vergift of, zoo gij het liever hebt, van liberaal progres.

Wilt gij weten hoe de oude Tongenaren leefden? Zij gingen 'smorgens naar de mis en, als het kon zijn, 'snamiddags naar het lof. Dat belotte hen niet van 'savonds hun kaartje gaan te spelen, waarna

ren, die geheel omringd waren van keizerlijke soldaten, waarvan sommigen elkaar onderhielden over de gebeurtenissen van den afgelopen dag, en anderen zich met het bereiden van het sobere avondmaal onledig hielden. Het was een prachtig schouwspel, te zien hoe al die bleke, brune en zwarte mannen door het roode licht van het vuur beschenen werden en de gloed der vlammen op de bonte kleuren hunner uniformen speelde; want het rood der infanteristen en de donkergroene tinten der jagers staken scherp af tegen het afwisselende rood, wit en zwart der ruiters. Wat al kracht en strijd waren er niet op de vermoede gelaatsrekken deze dapperen te lezen, die, in plaats van de welverdiende rust te gemeten, den ganschen nacht moesten blijven waken! Hier zag men knapen, die nauwelijks de kinderjaren ontvassen, omgord waren met het gevaarlijke speeltuig der menschelijke ecrzucht; daar lagen mannen en grijsaards, die vrouw en kind verlaten hadden, naast menschen, die de wereld hadden doorgezwoven zonder ergens een huiselijken haard gevonden te hebben. Eenigen herkenden den keizer en sprongen op om hem te grooten. Op een wenk van Miramon liep de adjudant haastig vooruit om de wacht te waarschuwen en te zorgen dat er geene militaire eerbewijzingen zouden gegeven worden.

Twee schildwachten liepen met regelmatige stappen voor het sombere klooster *St-Clara* op en neer, waarvan de onderste cellen thans tot gevangenis gebruikt werden. Toen zij de twee in mantels gewikkelde officieren zagen aankomen, bleven zij stilstaan en presenteerden het geweer, zonder dat zij echter de wacht naar buiten riepen. De adjudant had den prior haastig gewaarschuwd en beiden stonden nu den keizer reeds bij de deur op te wachten.

«Breng ons in de cel van den ter dood veroordeelden ritmeester Pedro Penna,» klonk

zij fluis kwamen om met vrouw en kinderen rond den haard den rozenkrans te bidden. Zij slaanden zich niet om de processie te vergezellen of met den paternoster in de hand bedevaart te gaan naar ons Lieve Vrouwke van Freeren of van Scherpenheuvel en zij leefden in vrede en eendracht met hunne medeburgers.

En die zeemelen knooper die daar in het stadhuising zit te vrijven om de menschen van Tongeren tot de liberalerij over te halen, dat zou een oude Tongenaar zijn? Alle dan!

Wilden de liberalen mij gelooven, zij zouden zich veel onnoedige moeite kunnen sparen. Dat heel geschrijf en gevrijf, die grove aanvallen tegen Jan en alleman, dat ruzie maken, dat herberg-lawijt, dat gansch gehaspel kan de tongersche liberalerij niet redden. De Tongenaren hebben die schoone jongens aan het werk gezien en zij hebben er jandorie genoeg van.

Zonder te spreken van onze zedelijke en godsdienstige belangen die door onze stadhuismannen voor niets geteld schijnen, van onze verwarde finantien, van het onverstandig afbreken onzer stadswallen, van ons college dat het onderste boven ligt, van de wanorde die in alle vakken des bestuurs regeert, is het niet klaar en waar dat het liberaal beheer hier en overal altijd met tweedracht en partijdigheid gepaard gaat? Zijn het niet de katholieken die de mannen van vrede en eendracht zijn, terwijl de liberalen onophoudend twist, ruzie en verdeelheid zaaien?

Wie werpt op straat de vreedzame menschen met steenen na? Wie doet de leden der Concordia door de straatjongens uitluiten? Wie doet door betaalde broodschrijvers erlijke lieden aanranden die geheel vreemd zijnaan politiek en stadsbestuur? Wie verdeelt de burgers in twee klassen waarvan de eene alle voorrecht geniet terwijl de andere onderdrukt wordt? Wie gebruikt in het stadsbestuur twee maten en twee gewichten? Zijn dat de liberalen niet?

En wanneer die lieden op het stadhuising regeeren is het dan te verwonderen dat tweedracht en onvrede in de stad heerschen, dat de burgers in twee vijandige kampen verdeeld zijn en dat de openbare belangen op den tweeden rang geschoven worden?

Kijk eens, Mijnheer de *Postrijder*, ik die nog van den goeden ouden tijd ben, toen de menschen in het bestuur der stad niets anders zochten dan de algemeene voorspoed, ik heb moeite om te begrijpen dat er heden eene partij bestaat die als eene overwinning beschouwt elk madael dat zij aan toebrengeen aan menschen die anders denken als zij. Ik die altijd in vrede met elkeen zocht te leven, ik meen dat het mijn plicht en de plicht van alle welmeenende menschen is onze goede oude stad te verlossen van een bestuur dat in mijne oogen het zedelijk zoowel als het stoffelijk belang onzer stad in gevaar brengt. Want wie rechtzinnig wil spreken, die moet met de hand op het hart bekennen dat nooit, op geen enkel tijdstip, onze stad op zoo armzalige wijze bestuurd was als heden; nooit waren onbekwamere bestuurders aan het roer, nooit had de partijgeest meer te zeggen, nooit werden de stadshelangen onbehandiger behandeld.

Ik doe hier eenen oproep, niet tot katholieken of tot liberalen, maar tot alle burgers die de belangen onzer dierbare stad ter harte nemen en ik vraag hun of zij niet denken gelijk ik dat het hoog tijd is een einde aan dien toestand te stellen. Ja

kortaf het bevel des keizers. De prior maakte eene diepe buiging en ging met eene lantaarn vooruit om den keizer en den generaal Miramon den weg door de donkere kloostergangen te wijzen.

Pedro Penna zat in de cel n° 3, die er van binnen akelig en somber uitzag. Slecht eenige flauwe lichtstralen schemerden door het venster, dat met een driedubbel traliewerk voorzien was. Een bed, een stoel en een tafel, zoo slecht en smerig als men ze bij mogelijkheid kan nadenken, waren in de hoeken der cel verdeeld. De vloer bestond uit vastgestamde aarde, met ontelbare gaten en oneffenheden; terwijl eene met ijzer beslagen en met een dubbel slot gesloten deur dit somber verblijf van de buitenwereld scheidde. De stille van den nacht werd slechts afgebroken door den eechoonigen tred van den schildwacht, die voor de cel op en neer ging.

Op dien enigen stoel zat Sensor Pedro Penna, officier van het regiment der keizerin. Den vorigen dag werd hij toevallig betrapt, toen hij op den achtersten post der belegerde stad met den vijand aan het onderhandelen was. Hij was een der schoonste officieren van het regiment, hoogstens dertig jaar oud en eerst een jaar geleden gehuwd. Doch een enkele dag was voldoende geweest om vreeselijke verwoestingen in het uiterlijk van den jongen man aan te richten. Zijne oogen lagen diep en mijmerend in hunne kassen en op zijne vast gesloten lippen lag eene uitdrukking van onwrikbare vastberadenheid. In de cel bevonden zich nog twee vrouwen, die aan zijne voeten geknield lagen en zijne handen met kussen bedekten en met tranen besproeiden. Het waren zijne oude moeder en zijne jeugdige vrouw. Middernacht sloeg het op den kerktoren en binnen eenige uren moest die jonge man aan moeder en gade ontruft worden.

het is meer als tijd dat de vrede in onze stad herleve en dat einde kunnen wij niet bereiken zonder eens met den grooten bezem door het stadhuising te vagen.
Een oude Tongenaar.

Willem Stoffels bijgenaamd Fi, die over eenige weken door den vreedrechter veroordeeld was tot twintig franken boete, voor belediging tegen leden der Concordia, tijdens de serenade van M. Juliot, had zich tegen dit vonnis in beroep voorzien voor het tribunaal van Tongeren.

Stoffels is op nieuw veroordeeld geworden tot dezelfde boete en betaling der kosten.

De *POSTRIJDER* van heden is vergezeld van een bijvoegsel.

Zondagwet.

Om te doen zien hoe men in Engeland aan de zondagwet houdt, nemen wij het volgende over: «Men herinnert zich de beslissing van den minister Cross, met betrekking tot het aquarium te Brighton. Die inrichting mocht des zondags slechts geopend worden op voorwaarde dat er geen muziek zou gemaakt worden engeve versprekingen zouden worden verkocht. Deze beslissing was erg genoeg; doch de kwestie moest verworpen worden naar een hoog rechterlijk college. Dit college nu, de engelsche zondagwet in hare geheele lengte en breedte uitleggend, heeft uitgemaakt dat het aquarium te Brighton 's zondags onder geen voorwendsel zijne deuren voor 't publiek mag openen, tenzij gratis.

«Zoo is er dan nu met hernieuwde kracht in Engeland gedekreterd, dat geen enkele openbare inrichting tot uitspanning of vermaak, waar tegen betaling toegang verkregen wordt, 'recht heeft op den eersten dag der week geopend te zijn.

BINNENLAND.

Men schrijft uit Brussel, 21 juni:

De periode der oefeningen in het kamp van Beverloo is begonnen den 21 juni. De troepen, welke zich aldaar bevinden, maken een totaal uit van 55 bataillons voetgangers, 16 eskadrons ruiters en 12 batterijen van 6 stukken elk; dus 72 stukken kanon.

Voor het venster van eenen juwelier der St-Huibrechtsgaanderij te Brussel, is de horlogie tentoongesteld, welke Mr. Darbois, de ongelukkige bisschop van Parijs, op die droeg, toen hij door de *communards* vermoord werd. Deze horlogie werd ongetwijfeld door zijne familie aan den ongelukkigen prelat geschonken, want op ringen welke aan de horlogie zijn gehecht, leest men: *Gedenkenis van mijn vader*, — *Gedenkenis van mijnen vader*. De bewijsstukken der echtheid van dit juweel zijn in het bezit van den juwelier.

Het drama der Brederodestraat. — Zaak Dubois de Bianco, Josef Stupp, voornaamste beschuldigde, uitgeleverd door de Vereingde-Staten van Amerika. Wetenswaardige bijzonderheden.

Zaterdag morgen heeft Jozef Stupp, die zich Carl Vogt noemde, nadat de drievoudige misdaad, waarvan hij beschuldigd is, in den nacht van 1 tot 2 oktober 1871, in de Brederodestraat, te Brussel, was geworden, de betekenis ontvangen van de stukken welke hem betreffen voor zijne

Pedro Penna zat als een standbeeld — onbeweeglijk voor zich heen starend, en vouwde zijne handen. De oude vrouw stond op en drukte zijn hoofd aan hare borst. Arme moeder! Wat al kommer, wat al zorgen en tranen had hat dat kind gekost, eer het was opgevoed — en nu gaat men het binnen een paar uren ter dood brengen. Door deze afgrijpselijke gedachten aangegrepen, zonk zij weer op hare knieën neer, en brak in zulk een krampachtig snikken uit, dat het ongevoeligste harter door verscheid moest worden.

«Afschuwelijk, onmogelijk!» riep zijde vrouw, terwijl zij opstond, «is er dan geen hulp, geen redding meer voor u, mijn dierbare Pedro, spreek toch, ik ben tot de grootste offers bereid. O, mocht ik voor u sterfen — hoe zal ik zonder u kunnen leven?»

De echtgenote van Pedro was nauwelijks zestien jaar oud; hare schoone oogen waren rood van het weenen, hare lippen blauw, en haar prachtig zwart haar hing los en verward over hare schouders. Nu eens stortte zij aan de voeten van haar man neder, dan wierp zij zich weer met uitgestrekte armen aan zijne borst, of liep als eene waninnige de enge cel op en neder, terwijl zij hare handen wanhopig samenwring.

Eindelijk verzamelde Pedro Penna al zijne geestkracht en stond op.

«Dierbare moeder beminde vrouw, verscheurt mij toch in deze laatste uren niet langer het hart door uw jammerklachten; ik bid u om eene genade, geef gehoor aan mijne bede, gaat heen en bidt voor mij — haat mij toch alleen!»

«U verlaten? Nimmer, nimmer!» gilden beide vrouwen met eene stem, die door merg en been drong.

«Dierbare moeder! geliefde vrouw! gij zult mij toch geen uitgeleide willen doen — en dit voor u zoo afschuwelijk schouwspel.....»

IETS UIT DE LAATSTE LEVENS DAGEN

VAN

KEIZER MAXIMILIAAN van Mexico.

(1^e VERVOLG).

«Zou men den kapitein geen genade kunnen schenken?» vroeg de keizer als uit een droom ontwakend.

«Genade schenken?» riep generaal Miramon geheel verbaasd en verschrikt uit; «aan een spion genade schenken?»

Zelfs de adjudant zag den keizer verstond aan, en Miramon, die intusschen eenigzins van zijn schrik bekomen was zeide toen op een vastberaden toon: «Hoewel ik zelf een Mexicaan ben, Sir, moet ik toch bekennen, dat Mexico geen land is als een ander land. Mexico is niets anders dan een groot tuchthuis. Wilt gij dit nu op eene Europeesche wijze regeren, dan doet gij inderdaad niets anders dan u zelven in het land aan eene bende roovers overleveren, die zich liberalen en vrienden der vrijheid noemen!»

Met een ernstig gelaat en diep in gedachten verzonken stond de keizer daar tegenover zijn generaal. Eindelijk zeide hij op een kalmen doch vastberaden toon, die geene verdere tegenspraak verdoorde: «Zij mee, generaal, ik wil den veroordeelden in zijne gevangenis opzoeken en met hem spreken.»

De keizer had het doodvonnis in zijn zak gestoken en door generaal Miramon en diens adjudant vergezeld, steg hij eenige minuten later de breede kloostertrappen af, om zijn plan te volvoeren.

In de groote straten brandden overal wachtru-